KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
DEN 11. NOVEMBER 1982 [1]

Klöckner-Werke AG
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 263/82 R

Sammendrag

Begæring om foreløbig forholdsregel — udsættelse af fuldbyrdelse — udsættelse af fuldbyrdelsen af en beslutning om bødepålæg — betingelser herfor — sikkerhedsstillelse
(EØF-traktaten, art. 39; procesreglementet, art. 86, stk. 2)

I sag 263/82 R

KLÖCKNER-WERKE AG, stålvirksomhed med hjemsted i Duisburg ved professor ved Kölns universitet, Bodo Börner, Zülpicher Straße 83, D-5000 Köln 41, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, 200, rue de la Loi, B-1049 Bruxelles, ved juridisk konsulent Norbert Koch, bistået af professor ved Det frie Universitet i Berlin, Eberhard Grabitz, Schwendenerstraße 33, D-1000 Berlin 33, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af fuldbyrdelsen af Kommissionens afgørelse af 13. august 1982, hvorved der i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 blev pålagt sagsøgeren en bøde,

har

1 — Processprog: Tysk.

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

I — Sagsfremstilling

I betragtning af markedsudviklingen og situationen for stålindustrien indførte Kommissionen ved generel beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) et kontrol- og produktionskvotasystem for perioden fra 1. november 1980 til 30. juni 1981, som siden er blevet forlænget med visse ændringer.

I henhold til beslutningens artikel 2 fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvoter for råstål samt for fire grupper valsede produkter. Ifølge artikel 3, stk. 1, fastsættes kvoterne for hver virksomhed på basis af virksomhedens referenceproduktion og ved på referenceproduktionen at anvende nærmere bestemte reduktionssatser. Artikel 3, stk. 2, bestemmer, at Kommissionen skal meddele hver virksomhed den referenceproduktion og de produktionskvoter, som fremkommer ved anvendelse af reduktionssatserne.

Ved telex af 6. april 1981 gav Kommissionen sagsøgeren meddelelse om referenceproduktion og produktionskvoter for forskellige stålprodukter for andet kvartal 1981.

Den 15. maj 1981 anlagde sagsøgeren i medfør af EKSF-traktatens artikler 33 og 36 sag med påstand om annullation af den individuelle beslutning, for så vidt angik valsede produkter under gruppe I. Ved dom af 7. juli 1982 (sag 119/81) frifandt Domstolen Kommissionen.

Umiddelbart herefter konstaterede Kommissionen ved beslutning nr. 1191/82/EKSF af 13. august 1982, at sagsøgeren havde overskredet produktionskvoten for valsede produkter under gruppe I, som var blevet tildelt for andet kvartal, med 122 781 ton, og Kommissionen pålagde derfor sagsøgeren en bøde på 10 129 432 ECU svarende til 23 909 916 DM. Bøden skulle erlægges inden en frist af to måneder efter meddelelsen om beslutningen, idet den, såfremt fristen overskrides, forhøjes med 1 % pr. påbegyndt måned. Beslutningen blev meddelt sagsøgeren den 20. august 1982.

II — Skriftveksling

Ved stævning, registreret på Domstolens justitiskontor den 24. september 1982, har *sagsøgeren* i medfør af EKSF-traktatens artikel 33 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning nr. 1191/82/EKSF af

13. august 1982, hvorved Kommissionen pålagde selskabet den nævnte bøde. Ved særskilt dokument, registreret samme dag på Domstolens justitskontor, har sagsøgeren i medfør af EKSF-traktatens artikel 39 og artiklerne 83 ff i Domstolens procesreglement indgivet begæring om foreløbig forholdsregel i form af udsættelse af fuldbyrdelsen af den anfægtede beslutning.

Til støtte for sin begæring om udsættelse har den sagsøgende virksomhed under henvisning til det i stævningen anførte gjort gældende, at den for at overleve havde været nødt til at overskride de kvoter, som Kommissionen havde tildelt virksomheden for andet kvartal 1981. Fuldbyrdelsen af den anfægtede beslutning, inden Domstolen behandler realiteten, ville udgøre en ligeså alvorlig trussel for virksomhedens eksistens. Virksomheden har anført, at Kommissionen kun er rede til at udsætte fuldbyrdelsen af beslutningen, såfremt der stilles sikkerhed af samme størrelsesorden som den pålagte bøde; virksomheden kan ikke opfylde dette krav, da en forringelse af dens lånemuligheder som følge af såvel sikkerhedsstillelse som betaling ville påføre den en betydelig og uoprettelig skade. Den sagsøgende virksomhed har yderligere anført, at såfremt Domstolen ikke udsætter fuldbyrdelsen af beslutningen inden domsafsigelsen, vil dets handelspartnere og især kreditorerne drage deres konklusioner ikke blot vedrørende sagens udfald, men ligeledes for så vidt angår sagsøgtes mulighed for at inddrive andre bøder i forbindelse med tildeling af kvoter for andre kvartaler, som ligeledes er genstand for sagsanlæg mod Kommissionen. I betragtning af bødernes størrelse kan der efter sagsøgerens opfattelse blive tale om en betydelig og uoprettelig skade.

Sagsøgte har i sine bemærkninger, der er registreret på Domstolens justitskontor den 14. oktober 1982, nedlagt påstand om, at sagsøgerens begæring om udsættelse af fuldbyrdelsen af den individuelle beslutning af 13. august 1982 ikke tages til følge, og at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Til støtte for sine påstande har sagsøgte anført, at tre betingelser ifølge Domstolens faste praksis og ifølge EKSF-traktatens artikel 39 samt procesreglementets artikel 83 skal være opfyldt for at fuldbyrdelsen kan udsættes, nemlig:

a) begæringen skal umiddelbart forekomme berettiget af faktiske og retlige grunde;

b) der kan kun gives udsættelse i tilfælde af uopsættelighed, idet udsættelsen skal være påkrævet inden behandlingen af realiteten for at undgå en betydelig og uoprettelig skade;

c) afgørelsen om foreløbige forholdsregler må ikke foregribe afgørelsen vedrørende sagens realitet.

Sagsøgte har anført, at den sidste betingelse ganske vist er opfyldt, men derimod ikke de to første. Anbringendet om den anfægtede beslutnings ulovlighed som følge af sagsøgerens tvangssituation kan ikke antages til realitetsbehandling, da virksomheden allerede i andet kvartal 1981 befandt sig i denne tvangssituation — hvis den i øvrigt anerkendes — og den burde allerede have påberåbt sig tvangssituationen i den sag, som den uden at få medhold anlagde mod Kommissionens beslutning af 6. april 1981, som netop fastsatte den kvartals-

mæssige kvota, hvis overskridelse lå til grund for den omtvistede bøde.

Domstolen havde ved dom af 7. juli 1982 fastslået, at den kvota, der var tildelt sagsøgeren for andet kvartal 1981, var lovlig. Det ville være i strid med bestemmelserne i Domstolens procesreglement om parternes for sent fremførte anbringender (artikel 42, stk. 2) og om dommens retskraft (artikel 65) at anerkende, at der mod en beslutning om fastsættelse af en bøde kan fremføres anbringender, som allerede kunne have været fremsat mod den beslutning, hvis tilsidesættelse ligger til grund for bøden.

Sagsøgte har yderligere gjort gældende, at sagsøgeren ikke har godtjort, at udsættelsen af fyldbyrdelsen er tvingende nødvendig, eller at fuldbyrdelsen af den anfægtede beslutning — og i alle tilfælde sikkerhedsstillelse i form af en bankgaranti for at undgå inddrivelse af bøden, så længe sagen verserer for Domstolen — vil påføre sagsøgeren betydelig og uoprettelig skade. Det af sagsøgeren anførte forhold, at en sikkerhedsstillelse ville begrænse lånemulighederne tilsvarende, er ikke tilstrækkeligt bevis for, at der påføres en sådan skade. Sagsøgte har tilføjet, at sagsøgeren ikke har fremført afgørende omstændigheder eller tal til støtte for sine anbringender. Følgelig har sagsøgte nedlagt påstand om, at begæringen om udsættelse ikke tages til følge.

Grunde

1 Ifølge EKSF-traktatens artikel 39 har indbringelse af sager for Domstolen ingen opsættende virkning. Domstolen kan dog, såfremt den skønner, at forholdene kræver det, udsætte fuldbyrdelsen af den anfægtede beslutning og foreskrive alle andre nødvendige foreløbige foranstaltninger. Ifølge artikel 86 i Domstolens procesreglement kan fuldbyrdelsen af kendelsen herom gøres betinget af, at den begærende part stiller en sikkerhed, hvis størrelse og art skal fastsættes under hensyn til omstændighederne.

2 Sagsøgeren har nedlagt påstand om udsættelse af fuldbyrdelsen af den individuelle beslutning af 13. oktober 1982, hvorved virksomheden pålægges en bøde på 10 129 432 ECU svarende til 23 909 916 DM. Skønt Kommissionen har nedlagt påstand om frifindelse, fremgår det af dens skriftlige og mundt-

lige indlæg, at den ikke vil modsætte sig en udsættelse, såfremt sagsøgeren stiller en bankgaranti som sikkerhed for en eventuel betaling af bøden, i givet fald med morarenter.

3 Kravet om sikkerhedsstillelse er i overensstemmelse med en generel fremgangsmåde, som Kommissionen vedtog i 1981, og som i kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6. maj 1982 (sag 107/82 R, AEG mod Kommissionen) blev anerkendt som berettiget, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

4 Den sagsøgende virksomhed har gjort krav på udsættelse uden sikkerhedsstillelse. Virksomheden har i det væsentlige gjort gældende, at såvel opfyldelsen af denne betingelse som øjeblikkelig fuldbyrdelse af beslutningen vil påføre den en betydelig og uoprettelig skade. Virksomheden har i denne forbindelse anført, at denne omstændighed vil foranledige dens handelspartnere og især dens långivere til at drage uheldige konklusioner både for så vidt angår sagens udfald og med hensyn til en eventuel idømmelse af bøder som følge af, at kvoterne for andre kvartaler efter virksomhedens eget udsagn ligeledes er overskredet.

5 Dette anbringende kan ikke tages til følge. Den måde, hvorpå sagsøgerens handelspartnere og långivere vurderer dels udfaldet af sagens realitetsbehandling dels følgerne af sagsøgernes forhold i forbindelse med overholdelsen af de tildelte kvoter — for så vidt dette moment i det hele taget kan tages i betragtning — kan ikke bero på den omstændighed, at udsættelsen er undergivet en betingelse som den af Kommissionen fastsatte, og som der udtrykkeligt er åbnet mulighed for i procesreglementet. Dette gælder så meget mere, som kravet om sikkerhedsstillelse som ovenfor nævnt er i overensstemmelse med Kommissionens velbegrundede generelle fremgangsmåde.

6 Yderligere har sagsøgeren intet fremført til støtte for kravet om, at der gøres undtagelse. Sikkerhedsstillelsen kan således ikke — hverken på grund af de hermed forbundne omkostninger eller de konsekvenser, den kan have for sagsøgerens økonomiske situation — påføre sagsøgeren en betydelig og uoprettelig skade.

Af disse grunde

bestemmer

PRÆSIDENTEN

før anden afgørelse træffes:

1. **Fuldbyrdelsen af artikel 2 i Kommissionens individuelle beslutning af 13. august 1982 udsættes mod tilvejebringelse af en bankgaranti, som accepteres af Kommissionen som sikkerhed for betaling af den bøde, der blev pålagt sagsøgeren ved den anfægtede beslutning med rente 1 % over den af Deutsche Bundesbank fastsatte diskonto.**

2. **Sagsøgeren gives en frist på to uger fra forkyndelsen af nærværende kendelse til at stille den nævnte sikkerhed. Inden for denne periode tager Kommissionen ikke skridt til inddrivelse af bøden.**

3. **Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 11. november 1982.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

J. Mertens de Wilmars

Præsident